

ת"פ 29676/07/15 - מדינת ישראל נגד נ א

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29676-07-15 מדינת ישראל נ' א (עציר)
פל"א 374968/2015
פל"א 382769/2015

כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל
בפני
בעניין:

המאשימה

נגד

נ א (עציר)

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 6.9.2015 הורשע הנאשם לפי הודאתו, בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות כתב-האישום בהן הודה הנאשם כפי שהן, שלא במסגרת הסדר-טיעון, כחודש עובר ליום 12.7.2015, איים הנאשם על בת-זוגו לשעבר (להלן: המתלוננת) ועל בן-זוגה בפגיעה שלא כדין בגופם, במטרה להפחידם או להקניטם. באותן הנסיבות, התקשר הנאשם לבית אמה של המתלוננת ואמר למתלוננת בשיחת הטלפון עמה בין היתר: "אם את לא עוזבת אותי, אני יקבל את הראש שלו בשק...אני ידאג שיבעטו לך בבטן אם את בהריון...רק עם כדור בראש יוציאו אותי מהמחשבה...אני מתחיל לעשות עליך מעקבים...אף אחד לא יוציא אותי מהידיים שלי...אל תדאגי, בקרוב מאד אני קוצץ לו את הגולגולת עוד היום... תקשיבי עכשיו, אני הגעת כבר לשריף הערבי המסריח הזה, הנבלה, אני יודע איפה הוא גר, אל תדאגי, את תראי מה יקרה לו...".

2. בדיון היום צירף הנאשם שני תיקי פל"א של מרחב מוריה (הוגשה לעיוני תמצית אישום) והורשע לפי הודאתו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית שנועדה להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין. לפי העובדות בהן הודה הנאשם, בשני מועדים שונים (ביום 21.8.2015 וביום 29.8.2015) הפר הנאשם תנאי מעצר בית מלא עליהם הורה כב' השופט הרבסט במ"ת 29666-07-15 ביום 27.7.2015, במטרה להגן על אדם. בפעם הראשונה, נמצא הנאשם במתחם "לונדון מיניסטור" בתל-אביב בניגוד לתנאי מעצר הבית, ולאחר מכן לא התייצב בתחנת משטרה על-אף הוראה שניתנה לכך. בפעם השנייה, שהה הנאשם בשכונת הארגזים בתל-אביב, ובכך שב והפר את תנאי מעצר הבית בו אמור היה לשהות במטרה להגן על אדם.

חוות-הדעת הפסיכיאטרית בתיק

3. הסנגורית הגישה לעיוני את חוות-הדעת הפסיכיאטרית מבית-חולים "כפר שאול", לפיה הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. לצד זאת, חוות-הדעת עומדת על נסיבות חייו של הנאשם, על קיומן של בעיות התנהגות משמעותיות מגיל צעיר עקב קשיים שונים המפורטים בחוות-הדעת (לרבות הפרעת אישיות אורגנית), וכן על אשפוזים פסיכיאטרים קודמים של הנאשם.

הטיעונים לעונש

4. בין הצדדים לא הושגה הסכמה עונשית, וכל צד היה חופשי בטיעונו. בא-כוח המאשימה, עו"ד אריה ברנד, טען כי מתחם הענישה ההולמת בגין עבירת האיומים נע מ- 3 עד 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לכל אחת משתי העבירות של הפרת הוראה חוקית - טען בא-כוח המאשימה למתחם שנע מ- 3 עד 18 חודשי מאסר בפועל לכל עבירה. בא-כוח המאשימה עתר ל- 5 חודשי מאסר בפועל בגין עבירת האיומים, ול- 9 חודשי מאסר בפועל בגין שתי העבירות של הפרת הוראה חוקית, ובסך הכל ל- 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי המעצר, וכן מאסר על תנאי.

מנגד, באת-כוח הנאשם, עו"ד טליה רם, טענה כי מתחם הענישה ההולמת לגבי עבירת האיומים נע ממאסר מותנה ועד מאסר קצר בפועל. אשר לעבירת הפרת הוראה חוקית - המתחם הנטען נע ממאסר מותנה לבין 6 חודשי מאסר בפועל. אעיר כי לשיטת ההגנה, יש לראות את שתי העבירות של הפרת הוראה חוקית כאירוע אחד. הסנגורית עמדה על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשה, וביקשה להסתפק בימי מעצרו על הנאשם עד כה (כ- 38 ימים).

יוער כי שני הצדדים הפנו לפסיקה בטיעוניהם.

הנאשם בדבריו לפני טען כי ביצע את המעשים "מתוך עצבים" ולא התכוון לממש את איומיו. הוא הביע חרטה בדבריו.

דין והכרעה

5. בנסיבות העניין, אני סבורה כי יש להתייחס לעבירת האיומים מזה, וכן לשתי העבירות של הפרת הוראה חוקית (אשר הן עצמן מקיימות ביניהן זיקה הדוקה) מזה, כשני אירועים נפרדים לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמת (ראו והשוו לאחרונה: דברי כב' השופט סולברג בע"פ 1261/15 מדינת ישראל נ' דלאל (3.9.2015)). ודוק, מאחר שמכלול העבירות בהן הורשע הנאשם בוצעו תוך פרק זמן קצר, ומאחר שההוראה החוקית אותה הפר הנאשם פעמיים, ניתנה על רקע ביצוע עבירת האיומים, אראה לגזור על הנאשם בגין שלוש העבירות בהן הורשע עונש כולל, וזאת בהתאם להסדר הקבוע בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

6. **בכל הנוגע לעבירת האיומים** - העבירה נשאה אופי מילולי בלבד, ולא נעשתה פנים מול פנים אלא באמצעות שיחה טלפונית עם המתלוננת. עם זאת, האיומים המילוליים היו חמורים בתוכנם, וכוונו כלפי חייו של בן-זוגה של המתלוננת וכן כלפי שלמות גופה ונפשה של המתלוננת עצמה. הסיבה לביצוע המעשים נעוצה ככל הנראה בפרידת המתלוננת מהנאשם והיותה בקשר זוגי עם גבר אחר. בהתחשב בעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע

העבירה, בענישה הנוהגת ובעקרון ההלימה, אני סבורה כי **מתחם הענישה ההולמת נע מענישה מוחשית משמעותית (שאינה כולל בהכרח רכיב של מאסר בפועל) ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל.**

בכל הנוגע לשתי העבירות של הפרת הוראה חוקית שנועדה להגן על אדם - המדובר בעבירת פשע שהעונש המרבי הקבוע לצדה בחוק הוא ארבע שנות מאסר. העבירה נועדה להגן על האדם שההוראה החוקית ניתנה לצורך שמירה על שלומו, וכן היא נועדה להגן על עקרון שלטון החוק, תוך כיבוד החלטות וצווים שיפוטניים. מעשיו של הנאשם הפרו את האמון שנתן בית-המשפט בנאשם כאשר הורה על שחרורו בתנאים מגבילים. שתי ההפרות נעשו בהפרש זמנים של שבוע בלבד. אין להתייחס לכך בקלות ראש. לצד זאת, מן הראוי לציין כי הנאשם לא יצר קשר עם המתלוננת בעת הפרת תנאי השחרור המגבילים, ולא ביצע עבירה נוספת כלשהי במסגרת ההפרה האמורה. זאת ועוד; בגין שתי ההפרות הנדונות, הושב הנאשם למעצר ממש עד תום ההליכים. בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לענישה הנוהגת ולעקרון ההלימה, אני סבורה כי בגין שתי העבירות של הפרת הוראה חוקית בנסיבותיהן, מתחם העונש ההולם נע מענישה מוחשית משמעותית **(שאינה כולל בהכרח רכיב של מאסר בפועל) ועד מספר בודד של חודשי מאסר בפועל.**

לא התבקשתי ואף לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה, לקולא או לחומרה.

7. אשר לגזירת העונש בגדרי המתחמים שנקבעו - כפי שצוין בראשית הדברים, אראה להטיל עונש כולל בגין שלוש העבירות בהן הורשע הנאשם. **לחומרה**, שקלתי את כיעורן של העבירות בהן הורשע הנאשם, את קלות ביצוען, ואת הצורך להרתיע את הנאשם ואת הרבים מפני הישנותן.

לקולא, שקלתי את הודאתו של הנאשם ואת קבלת האחריות שנלוותה לכך. כמו כן, שקלתי את היותו של הנאשם חסר עבר פלילי. אוסיף כי לאחר עיון בחוות-הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של הנאשם, אינני סבורה כי יש בחוות-הדעת כדי לבסס קרבה לסייג של אי שפיות הדעת באופן שיכול היה להשפיע על מתחם הענישה ההולמת (ראו והשוו: סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין). זאת מאחר ואין בסיס לקבוע כי בשעת מעשה, עקב מחלת נפש, הנאשם היה קרוב לחוסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עושה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשייתו. עם זאת, מחוות-הדעת עולים קשיים שונים מהם סובל הנאשם, לרבות במישור הנפשי, האישיותי וההתנהגותי, ויש להביא זאת חשבון במסגרת גזירת הדין. אוסיף כי הנאשם עצור בתיק זה מזה 38 ימים.

8. לאחר שאיזנתי בין מכלול השיקולים, ועל-מנת לאפשר לנאשם לשהות ביום הכיפורים מחוץ לבית האסורים, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 43 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בתיק זה.

ב. מאסר על תנאי של חודשיים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירה של איומים או של הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' תשרי תשע"ו, 16 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.